

זוהר חלק ב' פרשת בשלח דף סא:

צדקה תציל ממות

עני אחד עבר לפני רבי יצחק, והיה בידו חצי מעה כסף, אמר לו לרבי יצחק, השלם נא לי ולבני ולבנותי נפשותינו, אמר לו, ואיך אשלים נפשותיכם, הרי לא נמצא אצלי אלא חצי מעה, אמר לו בזה אהיה נשלם עם חצי מעה אחרת שיש אצלי, הוציאה ונתנה לו, הראו לו בחלומו שהיה עובר על שפת ים הגדול, ובקשו להשליכו בתוך הים, ראה לרבי שמעון שהיה מושיט ידו לנגדו, ויבא עני ההוא והוציאו ונתנו בידי רבי שמעון וניצול, כשהעיר משנתו נפל בפיו מקרא זה: **"אֲשְׁרֵי מִשְׁכִּיל אֶל דָּל בְּיוֹם רָעָה יִמְלֹטְהוּ ה' "** (תהלים מא, ב).

רעיא מהימנא חלק ג' פרשת בהר דף קח ע"ב

המצוות שתלויים בשביעי

"וּבְשָׁנָה הַשְּׁבִיעִית שֶׁבַת שְׁבִתוֹן יִהְיֶה לְאָרֶץ". מצוה זו לשבות בשנה השביעית, וכמו כן לשבות ביום השביעי, וגם להשמיט החובות בשביעית, וגם למנות שבע שנים שבע פעמים, ככתוב: **"וְהָיוּ לְךָ יָמֵי שִׁבְעַת שָׁנִים תְּשַׁע וָאַרְבָּעִים שָׁנָה"**.

כל שביעית הוא מצד השכינה

כאן הסוד, שכל שביעית הוא מצד השכינה, שנקראת שבע מצד של צדי"ק^[טז], שהוא שביעי לבניה, והיא בת שבע מצד האם העליונה^[יז], שנאמר בה: **"שִׁבְעַת בְּיוֹם הַלֵּלְתִּיךָ"** (תהלים קיט, קסד).

על ידי הבינה יהיה כח לשכינה לקרוא דרור

שבע שמות הם אב"ג ית"ץ וכו', ובהם מ"ב אותיות, כלל האותיות עם התיבות הן תשע וארבעים, האם העליונה היא שנת החמשים שנה^[יח], שבה **"וּקְרַאתֶם דְּרוֹר בְּאָרֶץ"**, בה תהיה השכינה שלמטה דרור ושביתה לישראל^[יט], שנאמר בהם, **"וְהָיָה זְרַעְךָ כַּעֲפַר הָאָרֶץ"** (בראשית כח, יד).

זיו הזוהר

טז. פירוש, כשהיא דבוקה וקשורה, עם ספירת היסוד צדיק: **יז.** שהיא שביעית להבינה: **יט.** שגם השכינה תפדה, כמו שנדרש על יח. שיש בה נ' שערי בינה, וגם השם מ"ב הפסוק, **"וְיֹשֵׁב ה' אֲלֵהֶיךָ אֶת שְׁבוֹתֶךָ"** (דברים ל,

ביובל חוזרים הנשמות לשורשם

"וּסְפַרְתָּ לְךָ שִׁבְעַת שָׁנִים וְגו'". מצוה זו לחשוב שנת היובל, ובה המצוה לחזור לאחיותו ביובל, שכתוב: "בְּשָׁנַת הַיּוֹבֵל הַזֹּאת תָּשֻׁבוּ אִישׁ אֶל אֲחֻזָּתוֹ", כל אחד יחזור בו למדרגתו, שנשמתו נאחזת משם, כמו שנתבאר בהכתוב: "וְהָרוּחַ תָּשׁוּב אֶל הָאֱלֹהִים וְגו'" (קהלת יב, ז).

סוד שמיטה וסוד יובל

שמיטה היינו השכינה שלמטה, שהיא מן שבע שנים^[כ], יובל היינו האם העליונה, בינה, היא לחמשים שנה, ובה נתיחסו ישראל בצאתם מן הגלות, זה שכתוב: "וְאִישׁ אֶל מִשְׁפַּחְתּוֹ תָּשֻׁבוּ"^[כא] כדמיון יציאת מצרים.

זיו הזוהר

א, והשיב לא נאמר אלא ושב: כ. כנזכר לעיל, מצרים היה בכח חנו"ן ש"ב שהיא מקור שנקראת בת שבע, על שמקבלת שפע מן ז' החירות, ולפיכך נזכר בתורה נ' פעמים יציאת ספירות שהן מן בינה עד המלכות: כא. יציאת מצרים: